

Fr. Dalgaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, for at han kan faa Lejlighed til at forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Forhøjelse af Arbejdsløshedskassernes Dageantal.*

Jeg vil, som altid naar vi har forelagt eller taget Stilling til Hjelpeforanstaltninger til de arbejdsløse, gøre opmærksom paa, at det er ikke det, de arbejdsløse skal have; det burde og bør være Arbejde. Det er en Uhyrlighed, at der i et Samfund skal opretholdes en Arbejdsløshed som den, vi har. Det burde ikke være saaledes, at arbejdsføre Mennesker skal i Forbindelse med social Forsorg. Men saa længe Samfundet tolererer, at der opretholdes en Arbejdsløshedshær, vil man være nødt til at træffe Foranstaltninger, for at disse Mennesker kan føre en taalelig Tilværelse.

Det er under Hensyn hertil, vi ved forskellige Lejligheder har foreslaaet Ændringer i den sociale Lovgivning. Vi stillede i sidste Samling Forslag om forøget Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, saaledes at Arbejdsløshedskassernes Dagpengeydelse kunde blive forhøjet. Vi stillede endvidere Forslag om, at der skulde aabnes Adgang til at yde Arbejdsløshedskassernes Medlemmer ekstra Understøttelse i Form af 100 Dage mere. Det Forslag blev ikke gennemført. Ved Hjælp af noget Hokuspokus lykkedes det at ændre Arbejdsløshedsloven saaledes, at de arbejdsløse alligevel fik ekstra Understøttelse i Form af forøget Dageantal. Det skete ved en Omlægning af Understøttelsesaaret. Det stod enhver klart, at denne Omlægning af Understøttelsesaaret kun var en midlertidig Hjælp, fordi det, der blev opnaaet, jo kun var, at den Periode, hvori de arbejdsløse, der omfattes af Forsikringen, ikke kunde oppebære vedtægtsmæssig Hjælp, blev overflyttet fra Vinterhalvaaret til Sommerhalvaaret, og at der derfor før eller senere vilde komme et Tidspunkt, hvor de arbejdsløse, der havde opbrugt den vedtægtsmæssige Understøttelse, stod i nøjagtig samme Situation som i Efteraaret.

Vi nærmer os nu den Periode, hvor de arbejdsløse, der har været udsat for langvarig Arbejdsløshed, efterhaanden har opbrugt Hjælpen af Hovedforsikringen og Fortsættelseskassen, og derfor maa ty til Socialkontoret, hvis de ikke opnaar Beskæftigelse, og det vil sige, at de arbejdsløse da er stillet i samme Situation, som de var i Efteraaret, altsaa trænger til Hjelpeforanstaltninger paa nøjagtig samme Maade.

Det vil jo ikke være nødvendigt at komme med en dybtgaaende Skildring af, hvad det er, der sker, naar den arbejdsløse gaar fra Fortsættelseskassen eller Hovedforsikringen over til Socialkontoret, over til Kommunehjælpen. Det er allerede ved tidligere Lejligheder fremhævet, at Kommunehjælpen i flere Tilfælde, vel i langt de fleste Tilfælde, ikke udgør mere end Halvdelen af den ordinære Arbejdsløshedshjælp, og under saadanne Omstændigheder er det yderst paakrævet, at der træffes Foranstaltninger til at sikre de arbejdsløse en ordentlig Hjælp, saa længe Ledigheden varer. Hertil kommer naturligvis ogsaa det, at de arbejdsløse jo ikke er begejstrede for at gaa paa Socialkontoret og hente det nødvendige. De er det ikke, for det første fordi Hjælpen jo er forbundet med visse Retsvirkninger. De er det heller ikke, fordi Behandlingsmaaden der er af en helt anden Karakter end den, de arbejdsløse ønsker, og ogsaa fordi den Hjælp, der udbetales, jo ydes efter Skøn, er helt afvigende fra den Hjælp, man faar gennem Arbejdsløshedskassen.

Det er under Hensyn hertil, vi har stillet vort lille Forslag om Forhøjelsen af Arbejdsløshedskassernes Dageantal. Det omfatter 5 Paragraffer. Den første bestemmer, at statsanerkendte Arbejdsløshedskasser i Perioden 1. Juni—1. Oktober 1939 kan yde sine Medlemmer 100 Dages ekstra Hjælp. Det fastslaas i § 2, at denne Hjælp kan udbetales ogsaa i Kasser, hvor Forudsætningen for Aabning af Fortsættelseskassen ellers ikke er til Stede, og at de enkelte Medlemmer skal kunne faa Del i denne Hjælp, selv om de er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen eller har opbrugt det 3- eller 4-aarige Maksimum.

I § 3 fastslaas endvidere, at de med denne Lov forbundne Udgifter fuldt og helt skal afholdes af Statskassen. De Kontingentbyrder, der efterhaanden er læsset over paa Medlemmerne, er af en saadan Størrelse, at yderligere Belastning ikke er tilraadelig. Medlemmerne har gentagne Gange kritiseret denne Forøgelse af Kontingentbyrden, og det maa vel ogsaa være rigtigt, at det bliver Samfundet, der paa-